

Samlingspolitiskt program 2026–2030

Förkortad version

Sibeliusmuseum

Otto Andersson i Sibeliusmuseum 1969.

STIFTELSEN FÖR
ÅBO AKADEMI

INLEDNING, s. 2

SYFTE OCH MÅLSÄTTNINGAR, s. 2

SAMLINGARNAS HISTORIA, s. 2

1 SAMLINGSUPPDRAG, s. 4

1.1 SIBELIUMUSEUMS SAMLINGSUPPDRAG, s. 4

1.2 RAMVERK SOM DEFINIERAR SAMLINGSUPPDRAGET, s. 4

1.3 PERSPEKTIV OCH VÄRDERINGAR, s. 5

2 DOKUMENTATION OCH FÖRVÄRV, s. 6

2.1 TYNGDPUNKTER I DOKUMENTATIONSARBETET, s. 6

2.2 DOKUMENTATIONSKRITERIER, s. 7

3 SAMLINGSHANTERING, s. 8

3.1 SIBELIUMUSEUMS SAMLINGAR, s. 8

3.2 VÄRDEKLASSIFICERING, s. 8

3.3 INFÖRLIVANDE I SAMLINGARNA, s. 9

3.4 KATALOGISERING, s. 10

3.5 SAMLINGSHANTERINGSSYSTEM, s. 10

3.6 DIGITERING OCH FÖRVARING AV DIGITALT MATERIAL, s. 11

3.7 AVSKRIVNINGAR, s. 12

4 VÅRD AV SAMLINGARNA, s. 13

4.1 KONSERVERING OCH RESTAURERING, s. 13

4.2 FÖRVARING, s. 14

4.3 SÄKERHET, s. 14

5 ANVÄNDNING OCH TILLGÄNGLIGGÖRANDE AV SAMLINGARNA, s. 15

5.1 INTERNA OCH EXTERNA KUNDER, s. 15

5.2 SAMLINGSTJÄNSTER, s. 15

5.3 TILLSTÅND OCH AVGIFTER, s. 16

5.4 BEGRÄNSNINGAR, s. 16

5.5 LÅN, s. 17

↑ Den år 1968 färdigställda museibygnaden vid Biskopsgatan 17.
Bild: Nawras Odda.

INLEDNING

SYFTE OCH MÅLSÄTTNINGAR

Ett samlingspolitiskt program fungerar som styrdokument och stöd för arbetet med museisamlingar. Denna förkortade version av Sibeliusmuseums samlingspolitiska program berättar kort om samlingarnas historia och redogör för samlingarnas nuvarande tillstånd. Programmet definierar Sibeliusmuseums samlingshantering och med denna förknippade processer och arbetssätt, och klargör tyngdpunkterna för museets dokumentationsarbete samt berättar om samlingarnas tillgänglighet.

Det samlingspolitiska programmet fungerar som rättesnöre för det dagliga arbetet med samlingarna vid Sibeliusmuseum. Programmet kompletteras av museets verksamhetsplan, insamlingspolicy, instruktioner för katalogisering samt projektplaner för inventering av samlingarna. Denna version av programmet är i kraft fram till år 2030. Programmet har utarbetats utgående från Museiverkets guide [Kokoelmapolitiikan muistilista museoille](#).

Föreliggande dokument är en förkortad version av det samlingspolitiska programmet 2026–2030.

SAMLINGARNAS HISTORIA

Grunden till Sibeliusmuseums samlingar lades år 1926, då Otto Andersson (1879–1969) utsågs till [Åbo Akademi](#)s första professor i [musikvetenskap](#) och [folkdiktsforskning](#). Andersson var oroad över att Finlands musikaliska kulturarv var på väg att gå förlorat, och hade redan 1907 påtalat behovet av att i Helsingfors grunda ett musikbibliotek och -museum i syfte att bevara den finländska musikhistorien. Planerna framskred inte i huvudstaden, men vid Åbo Akademi började Andersson i stället förverkliga sin dröm i samband med insamlingen

↑ Alfhild Forslin, Otto Andersson och John Rosas i museets tidigare utrymmen år 1950. Bild: Birger Lundsten.

Åbo Akademi
Musikvetenskap
Folkloristik
Otto Andersson

av undervisningsmaterial. Musikvetenskapens samlingar kom därför snart att utöver musikvetenskaplig litteratur inkludera instrument, noter, fotografier med musikanknytning, tidningsurklipp och konsertprogram. Donationer inkom från åtskilliga privatpersoner, och även en del musikförlag.

Samlingarna började kallas Sibeliusmuseum i slutet av 1940-talet, då Otto Andersson fick tillstånd av Jean Sibelius att använda dennes namn i samband med samlingarna. Utöver professor Anderssons egna forskningsintressen motiverades hans önskemål av den personliga vänskapen till Sibelius, och naturligtvis av den redan då stora samlingen Sibeliana som museet förvaltade. Under museets första årtionden hann samlingarna inneha en rad olika adresser i akademikvarteren i Åbo, innan den nuvarande museibygnaden färdigställdes år 1968. Den nya, brand-säkra betongbyggnaden inkluderar förutom utställningsutrymmen på två plan också utrymmen enkom för samlingarna samt utrymmen för Åbo Akademi verksamhet.

Samlingarna vid Sibeliusmuseum är mångsidiga till både innehåll och material. Till föremålssamlingen hör i skrivande stund omkring 2 600 instrument och övriga musikrelaterade föremål. Instrumenten är i regel antingen tillverkade av finländska instrumentbyggare eller på annat sätt starkt kopplade till finländskt musikliv, men instrumentsamlingen inkluderar även helt utländska instrument som donerats till museet av till exempel samlare. Arkivsamlingarna innehåller förutom en rad olika pappersmaterial (notmanuskript, tryckta noter, fotografier, brev, konsertprogram och -planscher, tidningsurklipp) en omfattande samling audiovisuellt material från olika tidsperioder. Arkivets mest välkända material är Jean Sibelius-samlingen, som – bland mycket annat – innehåller över 50 av kompositörens egenhändigt skrivna notmanuskript. I handskriftssamlingarna återfinns vidare notmanuskript av omkring 10 000 andra kompositörer. Bland större enskilda samlingar kan nämnas till exempel det i Åbo år 1790 grundade [Musikaliska Sällskapet](#)s arkiv och notbibliotek. Arkivet i sin helhet omfattar omkring 1 500 hyllmeter material.

Vid årsskiftet 2019 överfördes Sibeliusmuseum organisatoriskt från Åbo Akademi till [Stiftelsens för Åbo Akademi](#) museienhet, som också inkluderar hemmuseerna [Ett Hem](#) och [Casa Haartman](#). Stiftelsen har under de senaste åren lagt särskild vikt vid att digitalisera de egna samlingarna och att göra dem tillgängliga genom [Finna-portalen](#).

Jean Sibelius

Samlingarna i siffror (urval 2026):

2 600 musikinstrument
10 000 notmanuskript
24 000 fotografier
19 000 ljudinspelningar

Stiftelsen för Åbo Akademi
Ett Hem
Casa Haartman

1.1 SIBELIUMUSEUMS SAMLINGSUPPDRAG

Sibeliusmuseum dokumenterar, bevarar och presenterar finländsk musikkultur. I centrum av samlingsuppdraget står museiojektet, vilket i Sibeliusmuseums fall innebär föremål och arkivmaterial. Genom samlingsarbetet strävar museet efter att förvalta ett så brett musikkulturarv som möjligt för kommande generationer.

Sibeliusmuseum är en minnesorganisation. Vid museet bedrivs forskning grundad i de egna samlingarna bland annat i det dagliga arbetet, genom att svara på kunders förfrågningar och i samband med utställningsprojekt. Museet stödjer även forskning som bedrivs vid andra instanser genom att erbjuda experthjälp inom museets verksamhetsområde. Med tanke på framtida forskning är det viktigt att bevara även sådant material som inte nödvändigtvis visas vid utställningar, men som kan vara värdefullt källmaterial för kommande forskningsarbete.

Sibeliusmuseums samlingsarbete stöder vårt eget utställningsarbete och annat publikarbete med målet att erbjuda museibesökare kulturupplevelser och på så sätt öka välbefinnandet i samhället i stort.

1.2 RAMVERK SOM DEFINIERAR SAMLINGSUPPDRAGET

Olika lagar, förordningar och avtal styr Sibeliusmuseums samlingsuppdrag och hur det förverkligas. På ett allmänt plan definieras till exempel verksamheten av det Internationella museirådets (ICOMs) [etiska regler för museiarbete](#). Enligt den förnyade [museilagen \(314/2019\)](#) som trädde i kraft 2020 är museernas uppgift bland annat att ta till vara och bevara det gemensamma kulturarvet; främja och utnyttja forskning; främja tillgången, tillgängligheten och användningen av material och information; samt presentera kulturarvet, erbjuda upplevelser och bedriva publikarbete och främja växelverkan.

INNEHÅLL

- 1.1 Sibeliusmuseums samlingsuppdrag, s. 4
- 1.2 Ramverk som definierar samlingsuppdraget, s. 4
- 1.3 Perspektiv och värderingar, s. 5

↑ Musikaliska Sällskapets i Åbo matrikel från år 1790.

International Council of Museums
(ICOM)
Museilagen (314/2019)

[Upphovsrättslagen \(404/1961\)](#) och [upphovsrättsförordningen \(574/1995\)](#) påverkar Sibeliusmuseums arbete på många sätt genom att skydda upphovsrättsinnehavarnas rättigheter. Lagarna definierar hur minnesorganisationer kan förvalta, presentera och använda kulturarvsmaterial i verksamheten, så att ikraftvarande upphovsrätter beaktas på ett lagenligt sätt. [Dataskyddslagen \(1050/2018\)](#) definierar i sin tur begränsningar för behandlingen av personuppgifter. Lagen är till för att skydda enskilda personers integritet, och stadgar hur och på vilka grunder personuppgifter får hanteras. I sin verksamhet hanterar museet forsknings- och kulturarvsmaterial samt metadata i anknytning till dessa i enlighet med ovannämnda lagar och förordningar.

Upphovsrättslagen (404/1961)
Upphovsrättsförordningen (574/1995)
Dataskyddslagen (1050/2018)

Sibeliusmuseum har sedan 2019 varit med i [nätverket TAKO](#) för finländska museer. Museets arkiv är med i den [nationella anskaffningspolitiken för privatarkiv](#) som [Riksarkivet](#) koordinerar, där Sibeliusmuseum delar ansvaret för att bevara musik tillsammans med framför allt [Nationalbiblioteket](#) och [Musiikkiarkisto](#). [Undervisnings- och kulturministeriets Museipolitiska program 2030](#) från 2018 stakar ut museibranschens framgångsfaktorer, som likaså påverkar Sibeliusmuseums samlingsarbete.

TAKO-nätverket
Riksarkivet och den nationella anskaffningspolitiken för privatarkiv

Nationalbiblioteket
Musiikkiarkisto

Undervisnings- och kulturministeriet

Utöver lagstiftning, förordningar och konventioner reglerar även Stiftelsen för Åbo Akademi Sibeliusmuseums verksamhet genom sina aktuella reglementen, verksamhetsplan samt vision och strategi.

1.3 PERSPEKTIV OCH VÄRDERINGAR

Stiftelsens för Åbo Akademi huvudsakliga uppgift är att ekonomiskt stöda Åbo Akademi, det enda svenskspråkiga universitetet i Finland. Utöver detta är stiftelsen en kulturbevarande och framtidsskapande aktör som verkar över språkgränserna, som genom sin verksamhet möjliggör bred bildning i samhället. Stiftelsens värderingar är samhällsansvar, öppenhet, hållbarhet och kvalitet.

Stiftelsen för Åbo Akademi

Sibeliusmuseum bevarar och presenterar vårt lands mångsidiga musikkultur för allmänheten. Genom samlingsarbetet bevarar museet det finländska och speciellt det finlandssvenska musikerarvet i all sin mångsidighet så att olika fenomen uppmärksammas jämlikt. Det finlandssvenska musikkulturarvet är starkt representerat i museets samlingar och utgör fortsättningsvis ett av de särskilda fokusområdena för samlingsverksamheten på grund av museets och Åbo Akademis långa gemensamma historia och enligt Stiftelsens för Åbo Akademi strategi.

Kulturarv, finländsk och finlandssvensk musikkultur

Förvaltningen och skötseln av samlingarna är högklassig och så miljövänlig som möjligt. Museet tilldelades [Ekokompassen](#)-certifikatet i december 2023, som på ett heltäckande sätt uppmuntrar till miljövänlig verksamhet.

Miljöansvar

KAPITEL 2

DOKUMENTATION OCH FÖRVÄRV

2.1 TYNGDPUNKTER I DOKUMENTATIONSARBETET

Sibeliusmuseum dokumenterar och förvärvar kulturhistoriskt material rörande finländskt musikkliv under olika tidsperioder. De mest allmänt förekommande objekttyperna för museet är föremål, handskrivna och tryckta noter, ljudinspelningar, fotografier, brev, konsertprogram samt andra musikrelaterade trycksaker. Till särskilda fokusområden hör nationalkompositören Jean Sibelius, Musikaliska Sällskapet i Åbo, finlandssvensk musikkultur och musikkultur i Egentliga Finland. För instrumentsamlingens del prioriteras särskilt finländska instrumentbyggare och instrumenttillverkare.

INNEHÅLL

2.1 Tyngdpunkter i dokumentationsarbetet, s. 6

2.2 Dokumentationskriterier, s. 7

↑ Tidiga instrumentförvärv utställda år 1955 vid museets tidigare utställningsutrymmen vid Biskopsgatan 15.

Den äldsta bevarade violinen byggd i Finland (SmIn186) ingår i Sibeliusmuseums samlingar. Läs mer om instrumentet och dess makare på museets [blogg](#).

2.2 DOKUMENTATIONSKRITERIER

Objekt som införlivas i samlingarna måste alltid ha någon koppling till musik. Ett enskilt objekts betydelse kan uppstå från att det exempelvis är typiskt för sin tid eller väsentligen hänger ihop med just finländskt musikliv, musikhistoriska händelser eller kända personer eller samfund i musikvärlden. Museet fokuserar på att bevara i synnerhet unikt material med musikalisk koppling.

Kopplingen till musik
Unikhet

Arkivsamling rörande Finlandiakörens konsertresa till Nordamerika år 1939, som omfattar konsertprogram, rese- och andra biljetter, pressklipp, brevväxling, fotografier och annat unikt material.

Objekt som införlivas i samlingarna ska vara i gott skick. Ett objekt i dåligt skick kan införlivas endast om det är särskilt unikt eller ifall skicket berättar något speciellt om objektets historia och bruk. Även speciellt betydelsefull information om kontexten kan göra det motiverat att införliva ett objekt i dåligt skick i samlingarna.

Skick

Sibeliusmuseum tar inte emot objekt som kan utgöra en risk för personalens eller samlingarnas säkerhet. På grund av att samlingsutrymmena är begränsade kan museet inte ta emot så kallade dubletter, det vill säga material som redan finns i samlingarna. Ett objekt kan även ha så stora brister gällande kontextuppgifter att det inte kan anses vara av nytta för vare sig utställningsverksamheten eller forskning. Vi utvärderar varje objekts betydelse från fall till fall och fastställer vårt beslut att foga objektet till samlingarna utifrån det.

Farliga objekt
Dubletter
Kontextuppgifternas betydelse

KAPITEL 3

SAMLINGSHANTERING

3.1 SIBELIUMUSEUMS SAMLINGAR

Museets samlingar indelas i två delar: föremålssamlingen och arkivsamlingen. I föremålssamlingen finns det förutom instrument också andra föremål med koppling till musik. Till arkivsamlingen hör såväl handskrivet som tryckt pappersmaterial, fotografier, inspelningar, olika enskilda samlingar med anknytning till personer och samfund samt digitalfött material. Vidare har museet ett referensbibliotek med musiklitteratur, som huvudsakligen är i personalens användning.

Också ett antal konstverk har donerats till Sibeliusmuseum. Dessa har införlivats med Stiftelsens för Åbo Akademi konstsamling. Samtliga konstverk är katalogiserade, och stiftelsens intendent för konstsamlingarna ansvarar för deras korrekta förvaring.

3.2 VÄRDEKLASSIFICERING

Värdeklassificering är en allmänt använd metod i museer, med vars hjälp ett objekts värde som museiföremål och dess lämplighet i relation till museets samlingsprofil utvärderas utifrån vissa kriterier eller syn-

INNEHÅLL

- 3.1 Sibeliusmuseums samlingar, s. 8
- 3.2 Värdeklassificering, s. 8
- 3.3 Införlivande i samlingarna, s. 9
- 3.4 Katalogisering, s. 10
- 3.5 Samlingshanteringssystem, s. 10
- 3.6 Digitering och förvaring av digitalt material, s. 11
- 3.7 Avskrivningar, s. 12

↑ Äldre och nyare samlingshantering med hjälp av kortkatalog och databasprogram.

vinklar. Klassificeringen kan också användas för att definiera objektet i relation till museets övriga samlingar, och den kan beakta frågor som förvaring, användning eller framtida behov av konservering. Värdeklassificering utnyttjas speciellt vid införandet av nya objekt i samlingarna, men också äldre objekt kan indelas i klasser i samband med inventering av samlingarna. Ett värdeklassificeringssystem underlättar framtida kvalitetskontroller, och stöder till exempel prioriteringen och resursanvändningen då nya projekt planeras. Värdeklassificeringen fungerar också som ett verktyg i krissituationer och vid möjlig evakuering. Nuvarande värdeklassificeringssystem har tagits i bruk år 2025.

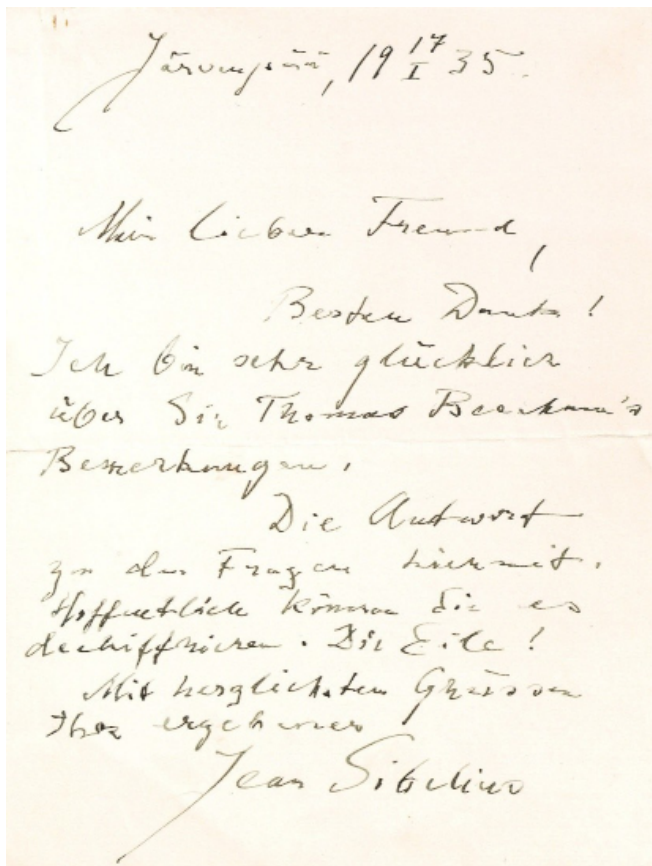
3.3 INFÖRLIVANDE I SAMLINGARNA

Utökningen av Sibeliusmuseums samlingar har alltså sedan museets grundande i första hand skett passivt, det vill säga genom att potentiella donatorer själva kontaktar museet. Stundtals gör museet ändå aktiva samlingsanskaffningar genom att köpa enskilda museiobjekt, eller genom att samla in en viss sorts material för till exempel en utställning eller kretsande kring ett visst tema. Sibeliusmuseum har tidigare tagit emot depositioner av såväl föremål som arkivmaterial, men depositioner tas inte längre emot.

De i Sibeliusmuseum ibrukvarande värdeklasserna:

1. kärnsamlingen
2. bassamlingen
3. brukssamlingen
4. gallringsklassen

Donationer
Inköp
Depositioner

År 2025 förvärvade Stiftelsen för Åbo Akademi världens största privata Jean Sibelius-samling av Rolando ja Siv Pieraccini säätio. Samlingen införlivades i Sibeliusmuseums samlingar. Avbildat ett av de brev som ingår i samlingen.

3.4 KATALOGISERING

Katalogisering är en essentiell del av Sibeliusmuseums samlingsarbete, eftersom det är det enda sättet att säkerställa användningen av samlingarna. När ett objekt i samlingarna katalogiseras får det ett unikt signum, som gör det möjligt att särskilja det från andra objekt. I och med katalogiseringen sparas också all tillgänglig information om objektet i en databas. Katalogiseringen av museiobjekten i samlingshanteringssystemet fungerar även som en kanal för att publicera information om materialet i Finna, och är därmed också ett verktyg för att tillgängliggöra Sibeliusmuseums kulturarvsmaterial för publiken.

Katalogiseringens betydelse för användningen av samlingarna

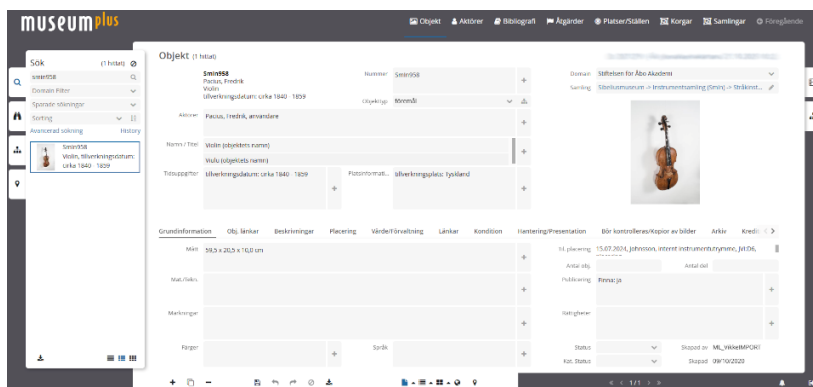
Nuvarande praxis för katalogisering baserar sig på nationella, allmänna anvisningar för katalogisering samt specifika instruktioner för samlingshanteringssystemet. Särskild vikt läggs vid att dokumentera objektets proveniens och historia, eftersom ett objekt som saknar kontextuell information i allmänhet har ett mycket lägre museivärde.

Proveniens
Kontextuppgifter

3.5 SAMLINGSHANTERINGSSYSTEM

Från och med 2019 har Sibeliusmuseum använt samlingshanteringssystemet MuseumPlus, som upprätthålls av schweiziska zetcom.

museumplus

Vy från samlingshanteringssystemet MuseumPlus, instrument SmIn958.

Systemet är ett centralt verktyg i museets samlingsarbete. I systemet registreras all noterbar information om föremålet, till exempel:

- hur och när objektet tagits in i samlingarna,
- tidigare historia (tillverkning, tidigare bruk av objektet),
- mått,
- material,
- placering samt förändringar av denna,
- bruk i utställningar,
- ämnesord,
- möjlig relation till andra objekt eller aktörer,
- objektets kondition och eventuella konserveringsåtgärder.

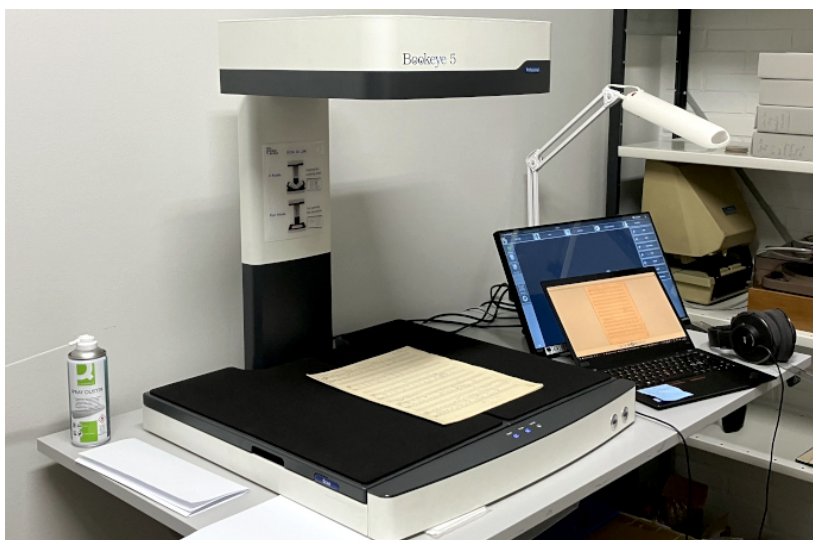
MuseumPlus möjliggör ett fullvärdigt nyttjande av samlingarna endast om informationen som är inmatad i systemet är uppdaterad. Till exempel kan inaktuella eller på annat sätt felaktiga platsuppgifter förhindra att objektet upphittas, vilket gör det omöjligt att använda objektet.

3.6 DIGITERING OCH FÖRVARING AV DIGITALT MATERIAL

Det är önskvärt att samlingarna digiteras både med tanke på förbättrad tillgänglighet och bevarandet av materialet. Analogt material kan vara ömtåligt, och därav underlättar digitering en vidare användning av materialet genom att skydda originalet från upprepat slitage. Dessutom bidrar digitering till att materialet bevaras åtminstone i digital form ifall originalmaterialet skulle bli oanvändbart eller förstöras. En omfattande digitering av samlingarna kräver dock särskilda personalresurser och utrustning, och den till synes immateriella lagringen av digitalt material har även sitt eget koldioxidavtryck. Av dessa skäl bör digiteringen utgå från en digitaliseringsplan som grundar sig på en värderingsklassificering.

Digiteringens fördelar och resurskrav

Museets föremålssamling har fotograferats åren 2021–2023. Hittills har arkivmaterial digiterats i huvudsak på begäran av arkivets kunder. Ett undantag utgörs av fotografisamlingarna och en del av inspelningssamlingarna, som har digiterats under 2000-talet. Åren 2025–2026 digiteras arkivsamlingar i två egna pilotprojekt inom museet, som omfattar ett urval ur samlingarna notmanuskript och magnetband.

Digitering av notmanuskript med museets bokscanner.

Det digiterade materialet lagras för närvarande delvis i museets samlingshanteringssystem, delvis i museets nätverkslagring. För framtida digiteringsprojekt kommer det eventuella behovet och genomförandet av [långsiktigt digitalt bevarande](#) att utredas.

Långsiktigt digitalt bevarande (LDB)

3.7 AVSKRIVNINGAR

Både i ICOM:s etiska regler för museiarbete och [Museiförbundets](#) publikation [Kokoelmapoistojen hyvät käytännöt](#) utstakas riktlinjer för avskrivningar från samlingar. Vid Sibeliusmuseum utfördes avskrivningar från samlingarna till exempel under 2010-talet främst på grund av utrymmesbrist eller på grund av att föremål var i dåligt skick. Ur arkivsamlingarna har gällrats främst dubletter, men även en del fullständigt utländskt material som saknat eller haft endast bristfälliga kontextuella uppgifter.

I museets välbesökta instrumenthörna finns flera instrument som överförs från bassamlingen till brukssamlingen, som får spelas av museibesökare.

Att ett föremål avyttras från museisamlingen kan också innebära en överföring till brukssamlingen, eller så kan föremålet som ska avskrivas erbjudas till andra museer eller minnesorganisationer. Ifall ingen sådan aktör vill ha objektet till sina samlingar kan till exempel skolor eller teatrar erbjudas objektet. Om man bland de ovan nämnda organisationerna inte hittar någon ny ägare till objektet som ska avskrivas, förstörs det. Utgångspunkten är att objekt ur museets samlingar inte saluförs.

KAPITEL 4

VÅRD AV SAMLINGARNA

4.1 KONSERVERING OCH RESTAURERING

Vid museet utförs främst förebyggande konservering, det vill säga museet strävar efter att vårda samlingarna på ett sätt som minimerar behovet av aktiva konserveringsåtgärder. Till förebyggande konserveringsåtgärder räknas utöver korrekt förvaring och hantering av objekten också regelbunden städning av samlingsutrymmena. I de fall det finns behov för aktiva konserveringsåtgärder köps tjänsten utifrån.

Vissa av instrumenten i föremålssamlingen har restaurerats så de är i användbart skick, och nya restaureringsprojekt pågår. Att göra instrument av kulturhistoriskt värde spelbara och tillgängliga för både musiker och allmänheten är ett sätt att göra musikhistorien levande, öka medvetenheten om den och därmed uppfylla Sibeliusmuseums samlingsuppdrag. Restaureringen sköts som en inköpt tjänst.

En pianokantele byggd av instrumentuppfinnaren Juhani Pohjanmies (1893–1959) restaurerades till spelbart skick år 2024. Det sällsynta instrumentet kan nu användas av Sibeliusmuseums museibesökare och gästande musiker.

INNEHÅLL

- 4.1 Konservering och restaurering, s. 13
- 4.2 Förvaring, s. 14
- 4.3 Säkerhet, s. 14

↑ Sibeliusmuseums arkivutrymmen.

Bild: Heikki Räisänen.

Restaurering av instrument till spelbart skick

4.2 FÖRVARING

I Sibeliusmuseum finns ett separat, brandsäkert arkivutrymme (114 m²) och ett samlingsutrymme för mindre instrument och föremål (31 m²). Materialet förvaras på metallhyllor. En del av föremålssamlingen förvaras i stiftelsens externa samlingscentrum, som utöver Sibeliusmuseums föremål även inhyser de två hemmuseernas föremålssamlingar samt stiftelsens konstsamling. Sibeliusmuseum disponerar i det externa samlingscentret över 508 m² förvaringsutrymme. I Sibeliusmuseums utställningsutrymmen är fönstren och en del av vitrinernas glas klädda i UV-skyddsfilm.

Tangetinstrument i Sibeliusmuseums externa samlingscentrum.

I nuläget har inte samlingsutrymmena i bruk ett regelrätt system för klimatkontroll. Förhållandena i museets samlingsutrymmen övervakas med hjälp av ett mätsystem som kan avläsas på distans. Samlingsutrymmenas klimatförhållanden och regleringen av dem kommer att utredas närmare under de kommande åren. I utvecklingsarbetet beaktas även den miljöpåverkan som eventuell ny utrustning skulle medföra.

Ändamålsenlighet är ledordet vid val av material för förvaring av samlingarna och beroende på samlingsobjektets art används olika material, såsom syrafritt silkespapper eller arkivdugliga omslag, kapslar och boxar. Museiobjekten som nyttjas i utställningarna ställs ut på ett så säkert och korrekt sätt som möjligt.

4.3 SÄKERHET

Fastighetsavdelningen vid Stiftelsen för Åbo Akademi ansvarar för museets fastigheter och deras säkerhet. Stiftelsen utvärderar säkerheten i samtliga fastigheter i den årligen utförda riskkartläggningen, som bland annat beaktar brand- och inbrottsäkerhet.

Utrymmen i siffror:

- 145** m² förvaringsutrymme, internt
- 508** m² förvaringsutrymme, externt
- 1 500+** hyllmeter

Klimatkontroll

Arkivdugliga förvaringsmedel

Riskkartläggning

KAPITEL 5

ANVÄNDNING OCH TILLGÄNGLIGGÖRANDE AV SAMLINGARNA

5.1 INTERNA OCH EXTERNA KUNDER

Sibeliusmuseums samlingar används aktivt både av den egna personalen och av utomstående. I museets utställningar används material från såväl föremålssamlingen som arkivsamlingarna. Dessutom använder vi oss av våra egna samlingar i till exempel marknadsföring och inlägg på sociala medier.

Arkivmaterialet används regelbundet av bland annat universitets- och andra forskare, musiker och aktörer inom mediebranschen. Vad gäller föremålssamlingen hittas bland våra kunder till exempel utställningskuratorer, instrumentforskare och instrumentbyggare.

5.2 SAMLINGSTJÄNSTER

Det är möjligt att bekanta sig med samlingarna på plats i Sibeliusmuseum under ett på förhand bokad besök eller via internet. I skrivande stund finns ungefär 40 000 av Sibeliusmuseums samlingsobjekt i Finna, vilket är cirka fem procent av hela samlingen. Mer material laddas upp i Finna allteftersom katalogiserings- och digiteringsarbetet framskrider.

INNEHÅLL

- 5.1 Interna och externa kunder, s. 15
- 5.2 Samlingstjänster, s. 15
- 5.3 Tillstånd och avgifter, s. 16
- 5.4 Begränsningar, s. 16
- 5.5 Lån, s. 17

↑ Instrument utställda i museets jubileumsutställning "100 år av musikens spår."

▼ Lägg till i favoriter | ✉ Skicka per e-post | 📄 Exportera posten | 📌 Hänvisa | ✍ Skriv ut | 📄 QR-kod

Violin
Fysisk beskrivning: Tyrolerviolin, s.k. gammal fabriksfiol. Byggt på 1840-50 takt. Troligtvis en klötz-violin gjord i Klagenfurt eller Mittenaast. Halsen (barock) är något grov, utan övre kloss, passar ej riktigt ihop med kroppen.
2 stolar tjöjer mest.
MERDE
Materialtyp 📁 Föremål
Organisation 🏛 Sibeliusmuseum
Samling 📁 Instrumentsamling (SmIn)
Ståinstrument
Kod 🏷 SmIn958
Mått 📏 59,5 x 20,5 x 10,0 cm
Tillverkning 📅 valmistuokana noin 1840-1850
Bruk 👤 Pacius, Fredrik, käftfjälla
Violinen har i sådana tillfäll Fredrik Pacius.
Ämnen 🏷 violin

📄 LADDA BILDEN
📄 VISU INFORMATION OM BILDEN
Materialets användningsrättigheter
© CC BY 4.0 [Vad betyder det här?](#)

Museets Finna-vy, instrument SmIn958.

Via Finna kan kunder ge respons åt Sibeliusmuseum eller be om tilläggsinformation. Allt bildmaterial ur Sibeliusmuseums samlingar som är tillgängligt via Finna är publicerat under licensen [CC-BY 4.0](#), enligt vilken materialet kan användas fritt såvida Sibeliusmuseum nämns som källa.

Material som omfattas av upphovsrätt är i regel inte tillgängligt via Finna. På begäran kan samlingspersonalen i vissa fall förse kunder med kopior även av arkivmaterial som omfattas av upphovsrätten, men eftersom Sibeliusmuseum inte är innehavare av upphovsrätten kan museet inte bevilja tillstånd att använda materialet i annat än forskningssyfte. Om man till exempel har för avsikt att visa det upphovsrättskyddade materialet offentligt eller använda det i en tryckt produkt, måste kunden själv utreda och få tillstånd att använda materialet från rättsinnehavarna.

Användning av upphovsrättskyddat material i forskningssyfte

Arkivets personal svarar kostnadsfritt på mindre förfrågningar, det vill säga svarar på frågor som kommit per e-post eller via Finna. För mer omfattande utredningar faktureras i enlighet med samlingstjänstens [prislista](#).

Förfrågningar:
sibmusarkiv@stiftelsenabo.fi
[Finna](#)

5.3 TILLSTÅND OCH AVGIFTER

För bruk av materialet uppbärs i en del fall en avgift beroende på om syftet är kommersiellt eller icke-kommersiellt. En avgift uppbärs dock endast ifall att materialet inte redan är tillgängligt via Finna. Ifall storleken eller resolutionen på materialet i Finna inte duger eller om materialet ännu inte har digiterats kan kunden be om att få materialet digiterat mot en avgift i enlighet med samlingstjänstens prislista. Ifall det behövs tillstånd för att använda materialet är det god sed att kunden ingår ett skriftligt avtal med rättsinnehavarna.

5.4 BEGRÄNSNINGAR

Även om Sibeliusmuseums samlingar i princip är öppna för alla finns en del begränsningar. Sådana är till exempel personuppgiftslagen, lagen om upphovsrätt, skyddstiden för fotografier som inte omfattas av upphovsrätten samt eventuella specialvillkor i donationsbrev. De som arbetar med samlingarna och utför kundarbete ska vid behov informera dem som använder samlingarna om olika begränsningar i användningen. Kunderna uppmanas också att alltid nämna materialets ursprung. Utöver det uppmanas kunder i Finna att ta i beaktande datatrafikens inverkan på miljön.

5.5 LÅN

Sibeliusmuseum kan låna ut samlingsobjekt till andra museer eller andra organisationer. Museet ingår alltid ett skriftligt avtal om utlåningen. I avtalet definieras vad som utlånas, syftet med utlåningen, lånetiden samt eventuella andra villkor.

Ett till Sibeliusmuseums samlingar hörande taffelpiano (SmIn169) som byggts av åboländska Johan Kjellström (1795–1854) är utlånat till museet Ett Hem.

SIBELIUSMUSEUM